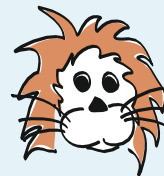
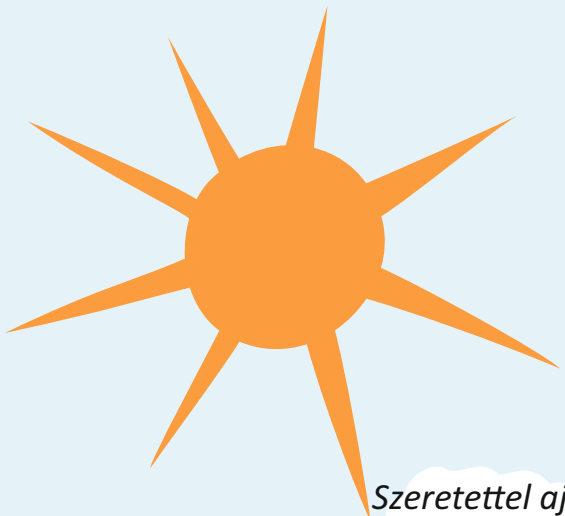

Szakáli Anna

PATRIK ÉS A CSOKIÓRIÁS

Veit Judit rajzaival

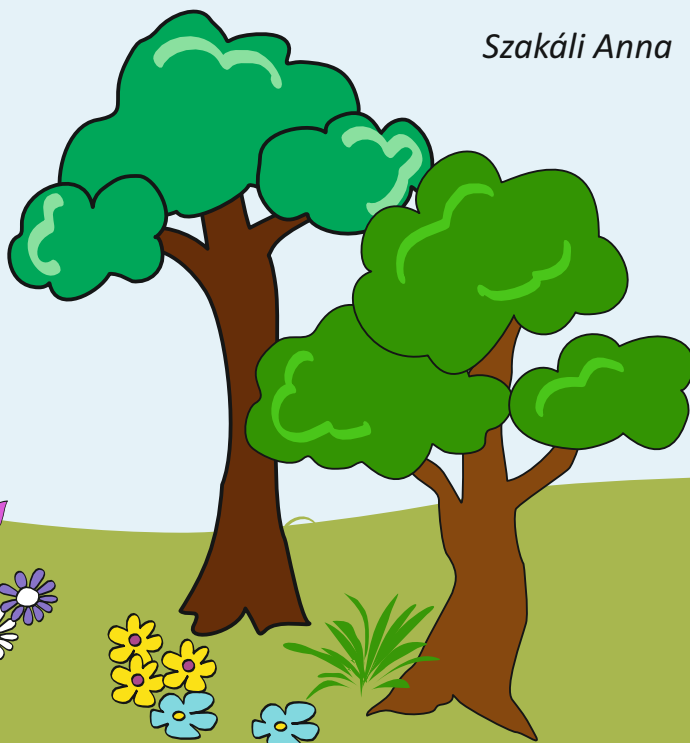

bátorságkönyvek

*A bátorságot a helyzet megértése,
az elszánt elhatározás és a biztos cél táplálja.
Szeretettel ajánlom minden bátor kisgyereknek ezt a mesét.*

Szakáli Anna

Szakáli Anna

Patrik és a csokióriás

bátorságkönyvek

Szerkesztette és a rajzolta: Veit Judit
Nyelvhelyesség: Bemné dr. Schneider Mária

© Szakáli Anna, Veit Judit 2019

Kiadta az Irodalmi rádió

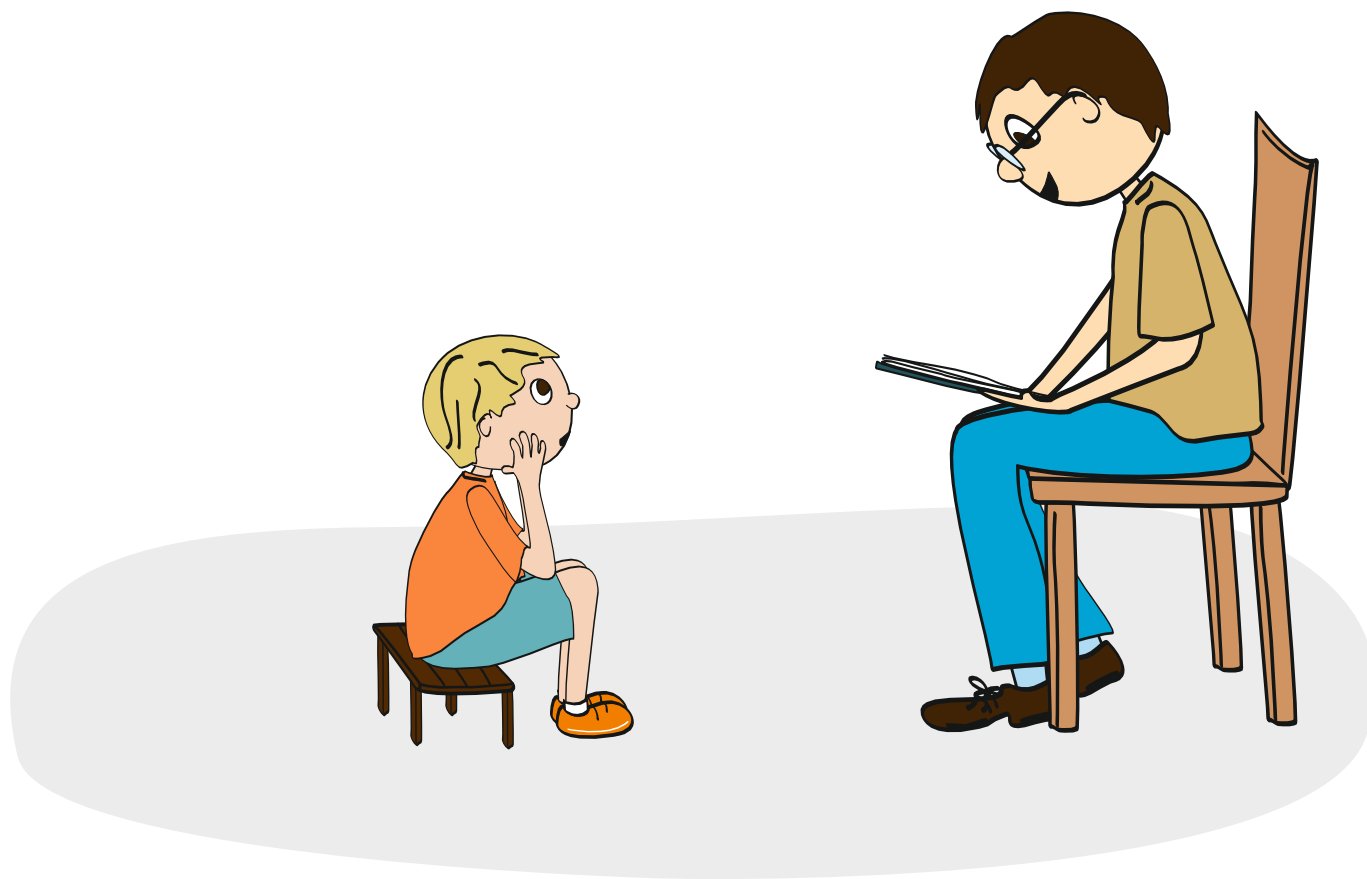

Unokáimnak, Patriknak és Izabellnek
Óriások nincsenek csak a mesében, viszont bátorságotokkal ti is
„óriássá” válhattok.

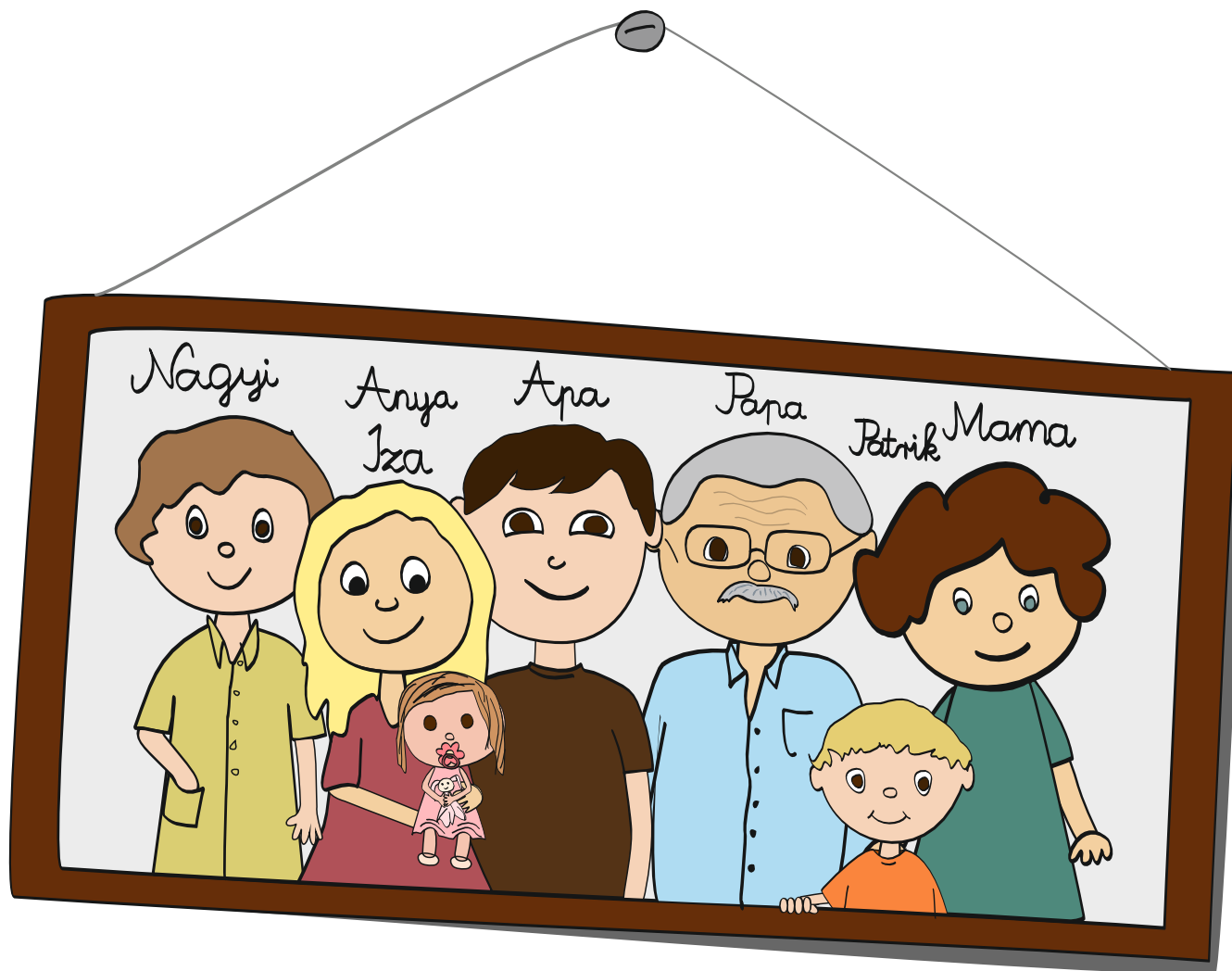
Veit Judit
(a Mama)

Patrik és a csokióriás

Tudod, régen az anyukák és az apukák úgy kezdték a meséket, hogy hol volt, hol nem volt. Ezt azért mondták így, mert a mese vagy igaz volt, vagy kitalált történet, és aki akarta, elhitte, aki akarta, nem hitte el. De amit én most elmesélek neked, bizony így történt. Figyelj csak ide!

Élt egyszer egy nagyon kedves család. Élt ebben a családban Papa, Mama, Nagyi, Apa, Anya és gyerekek. Nem tévedés, kedves gyerekek, a két nagymamát „Mama” és „Nagyi” névvel különböztette meg Patrik.

Ebben a történetben nem volt boszorkány vagy sárkánnyal, óriásokkal küzdő királyfi... azaz, várjunk csak! Mégis akadt a családban egy kisfiú és egy kislány, akik éppen olyanok voltak, mint egy királyfi és egy királyné. Mert azt tudni kell, hogy minden kisfiú és kislány, amikor megszületik, elnyeri a földi királyságot a családban.

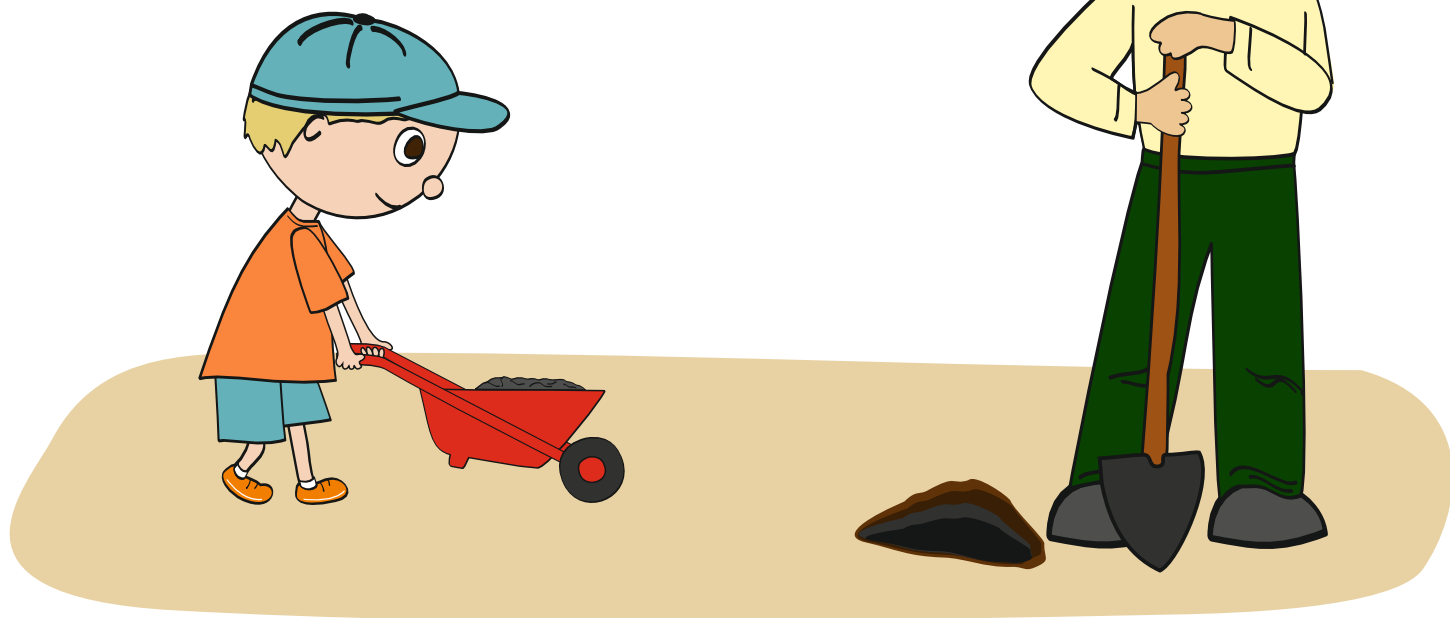

Nos, ez a kislány a Patrik nevet kapta szüleitől, a kislány az Izabell nevet. Patrikot kicsi húga úgy becézte, amikor még egészen kicsi volt: Patrikó. Nos, Patrikó már egészen kicsi korában megmutatta, milyen egy igazi királyfi.

Szeretett önállóan cselekedni, mindenkivel barátságot kötött, és mindig megmondta az igazat.

Szerette a férfias munkát, szeretett segíteni Papának a kertben..

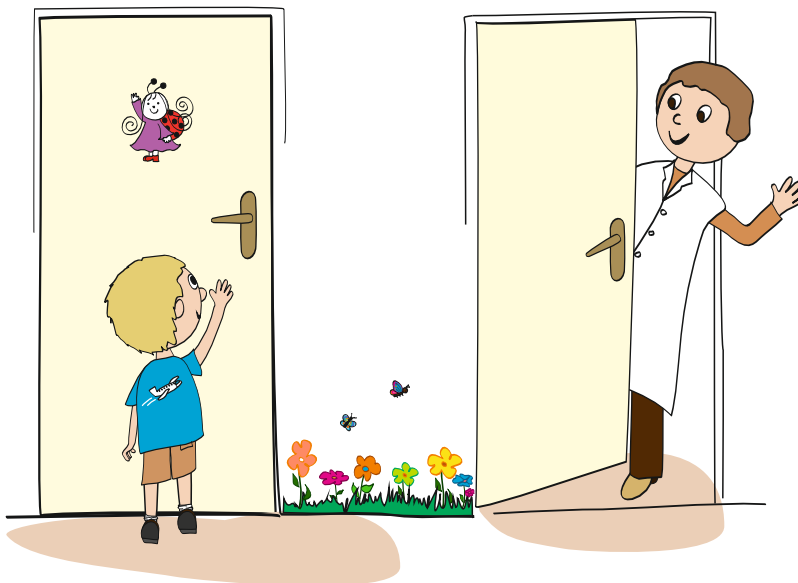
Izabell, akit Izának becéztek a családban, és akit Patrik nagyon szeretett és féltett, nevéhez illően, mint egy csodálatos fénysugár, örömbé vonta a házat, mosolyt varázsolva Patriknak, nagyszüleinek és szüleinek az arcára.

Patrik az óvodában a Babóca csoportba járt. Nagyon szerette azokat a gyerekeket, akik még odajártak, mert igazán jókat lehetett velük játszani.

Sőt, Nagyi is ott dolgozott az óvodában, és vele mindennap találkozhatott, ami különösen jólesett Patriknak.

Történt egyszer, amikor Patrik a Mamáéknál volt a Balatonnál, hogy nagy hurcolkodásba kezdett, és szinte az összes játékát kivitte a kertbe. Mivel a játékos dobozt nem bírta volna el egyedül, ezért mindent kiborított a szőnyegre, majd kihúzkodta a dobozt a kertbe, és egyenként elkezdte kihordani a játékokat.

- Segítsek neked? –
kérdezte Mama, aki kihajolt
az ablakon megnézni, hogy
minden rendben van-e
Izával, aki kint aludt a tornácon a
babakocsiban, s ekközben meglátta
Patrikot, hogy milyen nagy
munkában van.

- Nem kell, Mama! Bírom
egyedül is – szólt vissza Patrik, és
folytatta a kihurcolkodást.

Végre minden építőjáték-
elem kint volt a teraszon, és
nekiállhatott építkezni.

Egyszer csak egy nagy, sötét árnyék borította be az udvart. Ijedten kapta fel a fejét, pedig amúgy nem volt félős, mert tudta, hogy a napocsát időnként esőt hordozó felhők takarják el, és ahová az árnyék vetődik, ott sötétebb lesz addig, amíg újra elő nem bukkan. De ez az árnyék sötétebb volt, mint máskor. Amint feltekintett, nem akart hinni a szemének. De bizony jól gondolta az első pillanattól kezdve, mert már az illatát is érezte, és azt nem lehetett összetéveszteni semmivel. Ez a valami vagy valaki csokiból készült. Azért volt olyan sötét az árnyéka is, mert egy cseppet sem látszott át. De furá módon mindene barna volt, egyetlen

más szín sem látszott rajta, csak a barna. A csizmája, nadrágja, ingecskéje, sőt még a kalapja is, de még a szája, szeme is barna volt. Hát persze – ismerte fel Patrik –, hiszen csokiból van!

- Hát te ki vagy? – kérdezte a valakit. – És mit keresel itt? Ez a mi udvarunk, ha nem tudnád, és te nem csengettél be a kapun.

- Tudom, Patrik, tudom! – szólt az idegen, és Patriknak azonnal feltűnt, hogy ez a nem is tudom mi, ez a csokiból készült óriás majdnem pityereg, ráadásul ismeri az ő nevét is.

- Azért jöttem hozzád, segíts nekem, kérlek!

- Én segítek? De hisz kisebb vagyok nálad, és gondolom, fiatalabb is!

szólt a csokióriás. – De hallottam róla, hogy bátor vagy és mesékben.

em meg az árnyéktól! – húzta ki magát büszkén Patrik. –

és beszéljük meg a gondodat. Csak arra kérlek, halkan
n, Iza, itt szundikál a babakocsiban.

- Na, látod! Mondtam én, hogy te egy királyfi vagy! Még a húgodra is gondolsz. De még az is lehet, hogy egy igazi lovag vagy, aki igazságos és védelmezi a gyengébbeket. Hát, ezért jöttem hozzád!– sóhajtott a csokióriás, miközben odaült Patrik mellé a fűbe.

- Mondd hát, mi a gondod?

- Az én gondom az – kezdte a csokióriás -, hogy csokiból vagyok, barna vagyok, és nincs színes ruhám.

- De hát az miért baj? Más tárgyak rongyból, műanyagból, fából, fémből és még nagyon sokféle anyagból vannak.

- Hát azért baj, mert mindenki meg akar enni! Brühühühü! – sírt el magát az óriás.

- Na, várj egy kicsit! – vágta el Patrik az óriás sírását. - Téged nem azért készítettek, hogy megegyen valaki?

- Végül is igen, de én most még nem szeretném!

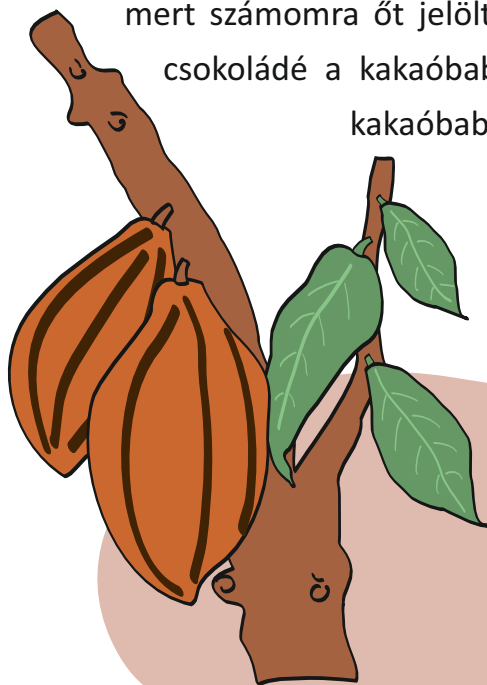
- És ennek mi az oka?

- Tudod, próbálkoztam egy másik kislánnyal, akit időnként meglátogattam, de csak éjjel, álmában. Ám mindig megijedt tőlem. Ő ugyanis csak a színes csokoládékat ismeri. A húsvéti csokinyuszt, a csokimikulást, a csokitojást, a csokibarányt és a többieket. Soroljam még?

- Nem mondd! Ezért fél egy barna, nagydarab csokitól?

- Igen. Ő nem olyan bátor, mint te. Egyszer véletlenül felébredt, amikor ott álltam az ágya mellett, és elkezdett sírni. Pedig csak barátkozni mentem hozzá. Az anyukájának kellett megvigasztalnia. Én meg gyorsan elosontam. Nagyon szeretnék barátságba kerülni vele, mert számomra őt jelölték ki a legjobb barátomnak. De sajnos nem tudja, hogy a csokoládé a kakaóbab megőrölt magjából készül, mint a kakaópor, és mivel a kakaóbab barna, a csoki is barna.

- Ezt még én is tudom! – füllentett egy kicsit Patrik. De csak azért kicsit, mert azt ő is tudta, hogy van kakaópor, de azt nem tudta, hogy a kakaót egy növény terméséből, babszemekből készítik.

- És ki jelölte ki számodra ezt a kislejt?

- Hát, ott ahol készítettek. A Csodálatos Csokigyárban. CS-CS! Vagyis Csodálatos Csokigyár. Hallottál már róla?

- Még nem, de tudom, hogy vannak csokigyárak – válaszolt Patrik, és most igazat mondott, sőt, hangsúlyt adva szavainak, keze fejével megdörögölte az orrát is. Magában pedig azt gondolta: Még jó hogy vannak csokigyárak, mert én is szeretem a csokit.

- Szóval? – érdeklődött a csokióriás, elkísérné engem oda? A csokigyárba.

- De hiszen az nagyon messze lehet! Hogy menjek én oda?

- Á, dehogy! Nincs messze. Álmodban meglátogathatlak, s akkor odarepülünk, ahova csak akarunk.

- Ehhez miért kellek én?

- Azért, mert csak egy jó barátal mehetek vissza a csokigyárba. Egy olyan jó barátal, aki igazolja, hogy nem ijesztettem meg egyetlen kisgyereket sem. És te olyan bátor vagy és okos, és most már tudod az igazságot, hogy jó szívem van, még akkor is, ha csak csokiból készült. Na? Segítesz nekem?

Patrik arra gondolt, hogy ő nem csak bátor és okos, de neki is jó szíve van, és ha valaki ilyen szépen kéri, akkor bizonyára illik segíteni.

- Tudod mit? Megkérdezem a Mamitól, már csak azért is, mert ma ő vigyáz rám.

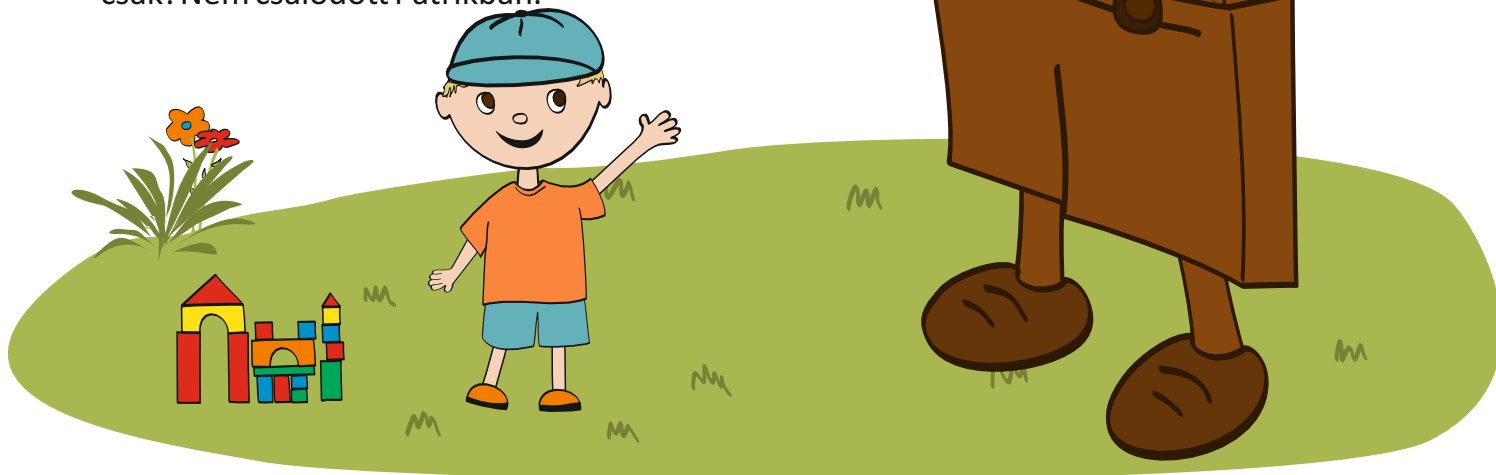
Azzal beszaladt a konyhába. De Mami nem nagyon értette meg, hogy Patrik hova is szeretne elmenni. Végül ráhagyta a gyerekekre a csokióriást is, meg a csokigyárat is, mert azt gondolta, Patrik játék közben kitalált valami mesét.

Így aztán nem volt mit tenni, Patrik kiment az óriáshoz, és azt mondta neki:

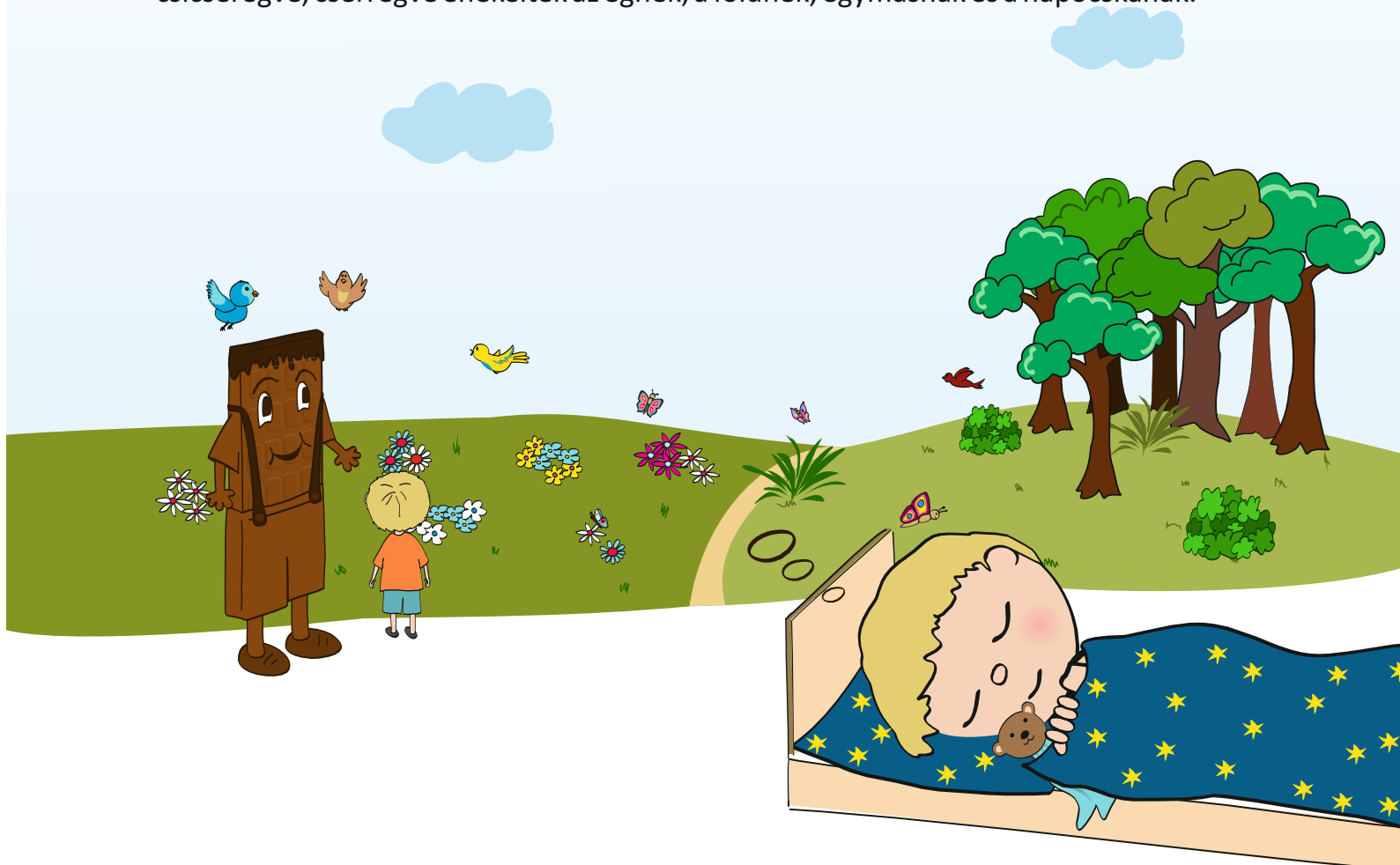
- Ide figyelj! Van egy javaslatom. Itt a délutáni alvás ideje. Ez jó alkalom lesz arra, hogy odarepüljünk, ahova csak akarunk. Emlékszel? Te mondtad, hogy álmunkban minden lehetséges. Akkor gyere! Most elmegyünk, visszakísérlek a gyárba. Csak azt nem tudom még, minek kell oda visszamenni.

- Majd meglátod – mondta sejtelmesen a csokióriás, és barna szája szélesre nyílt az örömtől. Lám csak! Nem csalódott Patrikban.

Patrik bement a gyerekszobába, és leheveredett az ágyacskájára, ahol hamarosan álomba szenderült. Mire Mama észrevette, hogy Patrik nincs a kertben, hanem a szobájában fekszik az ágyon, addigra Patrik már elaludt, és egy csodálatos kertről álmodott. Ott állt mellette a csokióriás is, akit beszélgetésük óta barátjának tekintett.

A kertben nagyon sok fa volt szép, színes levelekkel. A fák ágai között madárcák repkedtek és kíváncsian figyelték a jövevényeket, miközben azt kérdezték madárnyelven egymástól, vajon mit keres ez a nagydarab barna valami az ő színes erdejükben. De mivel nem kaptak választ, így folytatták napi tevékenységüket, azaz csicseregve, cserregve énekeltek az égnek, a földnek, egymásnak és a napocskának.

A fák között vezető erdei út mellett fehér, lila, kék és sárga virágok illatoztak. Tarkabarka lepkék keresgéltek és iszogatták szirmaik között az édes nektárt. Csak a csokióriás színe volt egységesen barna. Patrik ebben a csodás színpompában látta meg igazán, hogy egyszerű barna színt viselni úgy, hogy még a szemünk színe, a szánk pirossága sem látszik, valóban nem vidám dolog. Kézen fogta hát a csokióriást, és elindultak a távoli hegyek alján hatalmas kéményekkel füstölgő csokigyár felé.

Amint mentek, mendegéltek a sok pompázatos színes virág mellett, a csokióriás időnként vágyakozva felsóhajtott: - Ó, ha én is ilyen színes lehetnék! Ó, ha nekem is ilyen kék, ragyogó szemem lehetne!

Ilyenkor Patrik mindig türelemre intette: – Mindjárt célhoz érünk, ne félj, és a szemed is ilyen ragyogó kék lehet majd, mint a kék virágok szirma!

Kiérve az erdéből, már egészen közel látták a gyárat. Akkor vették észre, hogy a fák közül több út is ehhez a nagy réthez vezet, és minden erdei út egy szélesebb útba torkollik bele. Ugyanakkor hangokat és vidám nevetést is hallottak. Hamarosan láthatóvá váltak a zaj okozói. Az erdei utakról csokifigurák érkeztek, és mindegyiket egy-egy kisfiú vagy kislány vezette. Az útelágazásnál megálltak, és csodálkozva köszöntek egymásnak. Úgy tűnt, mindenki meglepődött egy kicsit, mert nem gondolták volna, hogy nincsenek egyedül.

A tömegből hirtelen kivált egy kicsi barna csokinyúl, és Patrik elé ugrándozott. A csokinyúl nagyon ismerősnek tűnt. Mintha már találkozott volna vele valahol – morfondírozott Patrik.

- Hát ti hova mentek? – kérdezte kíváncsian a nyúl.
- Megyünk a Csodálatos Csokigyárba.
- Mi is éppen odatartunk. Mehetünk veletek?
- Jöhettek, miért ne jöhetnétek?! – kérdezett vissza

Patrik, mert rögtön átlátta, hogy minden csokifigurának és választott barátaiknak ugyanaz a céljuk, mint nekik.

Aztán meglátták, hogy a csokinyuszin kívül ott van a csokitojás, a csokibárány, a csokimikulás, a csokikacsa, a csoki hét törpe és Hófehérke, akarom mondani Csokibarnácska.

- Hát ez az! – kiáltott fel Patrik. – Tudom már! Az a ti bajotok, hogy mind barnák vagytok, mint a csoki, és nincs színes ruhácskátok! És valljuk be, ez így nincs rendjén. Szóval? Agyárban rontottak el valamit? – tette fel a kérdést.

Erre aztán minden csokifigura rábólintott, bizony így van. És akkor Patrik meglátta Izát, amint a csokinyusziját keresve furakodik át a tömegen.

- Iza! Te is eljöttél? Tudtam, hogy láttam már valahol ezt a csokinyuszt! – kiáltott fel, és odalépett a kishúgához.

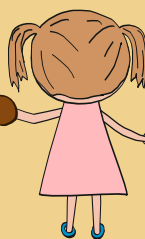
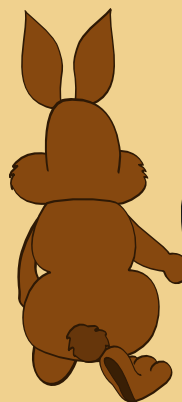
- Szegény nyuszi!- mondta Iza. – Nincs se fehér, se szürke bundája. De ugye, most segítünk neki?

CSODÁLATOS CSOKIGYÁR

Patrik kézen fogta Izát, Iza a nyuszt, Patrik a másik kezével a csokióriást, és mindannyian elindultak. Hamarosan odaértek a gyárkapuhoz, ahol a csokigyár felügyelője fogadta őket. A gyerekek a feltett kérdések alapján nyilatkoztak arról, hogy a csokifigurákkal barátságban vannak, és azt, hogy egyik csokifigura sem ijesztette meg a gyerekeket szándékosan. Erre a nyilatkozatra aztán ráütötték a csokipecsétet, és ettől hivatalossá vált a dolog.

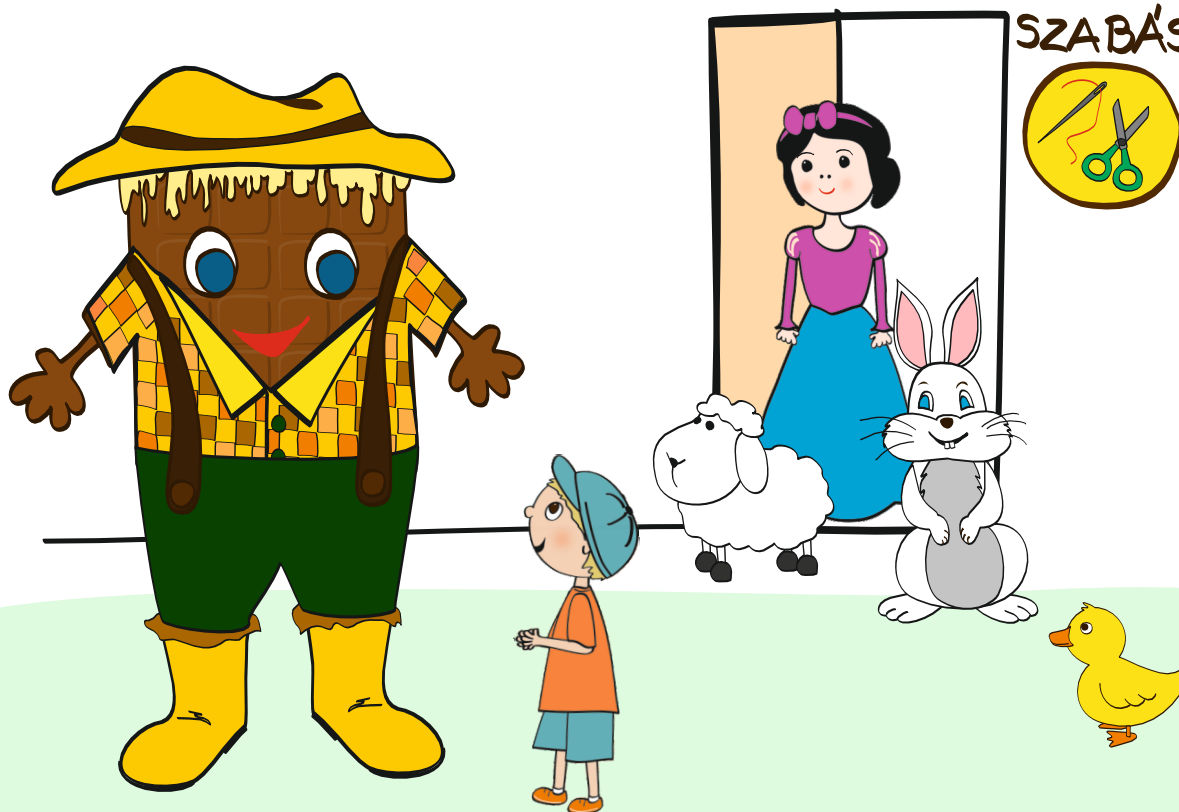
A csokigyár felügyelője nagyon kedves volt. Hatalmas tányérsapkája alól barátságos tekintettel fogadott mindenkit, aki meglátogatta a csokigyárat. A piros színű sapka legelején aranszínű CSF betűk adták hírül, hogy viselője CSOKIGYÁRI FELÜGYELŐ. A piros sapkához piros kabát tartozott aranygombokkal, vállapjain aranyrojtokkal. Fekete nadrágján kétoldalt keskeny kék csík futott végig. Fényes lakkcipőjének az orrán aranybojt díszelgett, mely azt hivatott igazolni, hogy nem akárkivel áll szemben az ember, hanem olyan valakivel, akinek szava van a csokigyárban.

A felügyelő, miután meghallgatta a panaszokat, azonnal elvezette a csokifigurákat a „SZABÁSZAT” nevű helyiségbe. A gyerekeket leültette a mézeskalács házikó teraszára, finom édességekkel kínálta őket, majd elővette a társas-, és építőjátékokat. Hamar eltelt az idő, és egyszer csak kinyílt az a nagy üvegajtó, ami felett a titokzatos „SZABÁSZAT” felirat olvasható. És uramfia! Jöttek sorban, mind. A csokinyuszi, a csokitojás, a csokibárány, a csokimikulás, a csokikacsa, a csoki hét törpe és a csokiból készült Hófehérke, aki most már igazán olyan volt, mint a mesebeli Hófehérke.

SZABÁSZAT

Mindegyik csillogott, villogott, ragyogott a színes öltözetekben. A csokióriás is megjelent az ajtóban, majd büszkén lépegetett Patrik felé. Naná, hogy büszke volt, és Patrik szája is majdnem tátva maradt a csodálkozástól. A barna csokióriás ugyanis eltűnt. Aki itt lépkedett a sárga csizmájában – ami sokkal, de sokkal csinosabb volt, mint a Csizmás Kandúr visszahajtott szélű spanyolcsizmája –, az tetőtől talpig színes ruhába öltöztetve állt meg Patrik előtt. Sőt! Sötétzöld nadrágjához nagyon illő, sárgakockás inget viselt. Fején a csizma színével egyező kalap díszelgett, amin barna szalag futott körbe, a végén két zöld leveles makkal. Az óriás haja szőke volt, kék volt a szeme, és megnyerő a mosolya. Igazán jóságos óriásnak látszott. Ha nem lett volna óriás, akár vadásznak vagy favágónak lehetett volna nézni.

Mindenki nagyon elégedett volt. Még egy ideig nézegették egymást, aztán elindultak vissza az erdő felé vezető úton. A csokigyár kéményei egyre kisebbek lettek, amint távolodtak tőle. Az útelágazásnál elváltak egymástól, mert mindenkinek azon az úton kellett hazatérnie, amelyiken elindult. Izának is a saját útján kellett visszamennie a csodálatos fehér bundát, kék szemeket kapott nyuszival.

- Majd otthon találkozunk – szolt utána Patrik, és ő is elindult a barátjával.

Amint mentek, mendégéltek, valami furcsa dolog történt. Patrik azt gondolta először, hogy talán az erdő homálya téveszti meg, de nem. Amikor a csokióriás már akkora lett, mint ő, megszólalt:

- Nem furcsállod, hogy egyre kisebb leszel?
- Nem. Ugyanis ez a dolgok rendje. Leküzdöttem a félelmedet, ami hozzám tapadt, és ahogy a félelmed nőtt, úgy nőttem én is. Most, hogy már egy cseppet sem félsz, és bebizonyítottad bátorságod, mert elkísértél egy ismeretlen helyre, akkora lehetek, mint régen – válaszolt mosolyogva a ... nem is tudom, ki, mert már nem lehetett csokióriásnak nevezni a csokióriást.

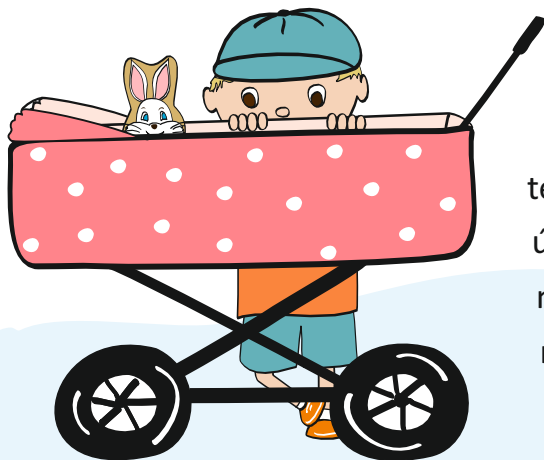
Patrik is mosolygott, és igazán jól érezte magát, mert eleget tett barátja kérésének. Érezte, ahogy még erősebb és még bátrabb lesz. Ezt el is mondta barátjának, de nem kapott választ. Akkor vette észre, hogy a csokióriás, vagyis akit ő óriásnak gondolt, mintha leesett volna a földre, ott hevert a lába mellett, és alig volt nagyobb, mint a cipője. Nem volt már más, mint egy színes csomagolópapírba öltöztetett csokifigura. Patrik sajnálatot érzett a ragyogó kék szemű, mosolygós arcú csokifigura iránt, mert tudta, hogy akivel ezt a hosszú utat megtette, az visszatért a mesék világába, és lehet, hogy soha többé nem találkoznak majd, de ajándékba itt hagyta a másolatát.

Lehajolt, hogy felvegye és hazavigye a táblányi csokoládét, de abban a pillanatban felébredt, és az ágyában találta magát.

- Kelj fel gyorsan! Nagyon elaludtál. Nézz csak ide, mit kaptál – ébresztegette a mama, és odamutatott a kiságy melletti polcra.

Bizony jól gondolod! Nem állt ott más, mint a zöld ruhás csokifigura, aki barátságosan mosolygott Patrikra. Patrik felült, és körbenézett a szobában, hogy megbizonyosodjék arról, már nem álmodik.

Aztán eszébe jutott Iza, és gyorsan kiment a teraszra megnézni, ő is hazaérkezett-e a kalandos útról. Iza is éppen ébredezett, s ha hiszitek, ha nem, párnácskája mellett ott ült a szintén ragyogó, kék szemével Izára mosolygó, fehér bundás csokinyuszi.

A két gyerek egymásra mosolygott.

- Nahát! Akkor mégsem úgy álmodtam – gondolta Patrik megnyugodva, de hangosan nem mondott semmit, még arról sem, vajon miért kapott mind a két csokifigura ragyogó kék szemeket, mert ez a történet egyedül az ő titkuk volt.

Nyomda:

Central Press '99 - Kaposvár

Felelős kiadó: Zsoldos László és Nagy László

ISBN 978-615-5849-49-7

bátorságkönyvek

*A bátorságot a helyzet megértése,
az elszánt elhatározás és a biztos cél táplálja.
Szeretettel ajánlom minden bátor kisgyereknek ezt a mesét.*

Szakáli Anna

